

Ramon Serrador i Vivet, Juan Sanz Sánchez i Antonio Candelo Mateo

tre costat de Ripoll, a sobre del monestir. “Antigament, aquesta promoció formava part de la perifèria”, explica Antonio Candelo.

“Els barris del Pla de Sant Pere es van crear arran del flux d’immigració que va arribar a la capital del Ripollès, a la recerca de feina, a partir de la dècada dels 50. Nosaltres mateixos formem part d’aquesta onada d’immigrants”, aclareixen. I és que aquest municipi del nord de Catalunya tenia molt per oferir als nousvinguts: “En aquella època, hi havia molta indústria tèxtil i metal·lúrgica, a més de la Farga, que encara existeix.” Calia molta mà d’obra per treballar a les fàbriques. Va ser tan gran l’allau de noves famílies que, al principi, “ens vam instal·lar a viure a les golfes de les cases.”

“Hi ha una gran diferència entre els habitatges construïts abans i després del boom especulatiu dels anys 70. En un principi, els habitatges eren petits, però ben espaiats, amb terreny molt abundant. Posteriorment, es van començar a construir grans blocs, sense zones verdes, conjunts concebuts únicament com a ciutats dormitori”, subratllen. Per sort, gràcies a tot un seguit de plans parcials, aquests barris construïts sense gaire criteri han millorat substancialment. Ara bé, les associacions de veïns lamenten el fet que “els plans no han tingut en compte la ciutadania; es dissenyen únicament a partir del criteri dels tècnics de l’Ajuntament. Malauradament, el caciquisme a petita escala encara perviu als pobles. Per desgràcia, és només al cap dels anys que hom s’adona que pensar més en els cotxes que en les persones resulta perjudicial per a un barri.”

Un aspecte destacat és que “als immigrants arribats d’arreu de l’Estat espanyol se’ls facilitava formació, a fi d’atreure’ls i que poguessin portar a terme la seva tasca amb professionalitat.” La singularitat d’aquests barris, en comparació amb d’altres de Catalunya, és que les característiques dels seus habitants ja no són les mateixes: “No els integra únicament la classe obrera baixa, sinó que són molt més plurals.” Aquest fet té molt a veure

“L’Associació de Veïns Ripoll 60”, amb Juan Sanz al capdavant, és hereva de la de Pla de Sant Pere, que “representa les primeres promocions d’habitatge social que van construir-se a Ripoll”, presidida per Ramon Serrador. “Ripoll 60 representa la darrera d’aquestes promocions d’obra nova. Està situada just a l’entrada de la carretera de Barcelona, la C-17. Es tracta de la zona nova del poble, la que més ha crescut des que fou creada, ara fa aproximadament una dècada, el 1991.” Pel que fa al Pla de Sant Pere, que consta de dues promocions nascudes els anys 1972 i 1983 respectivament, es troba a l’al-

amb la millora de les comunicacions: “Fa una dècada, et calien més de tres hores per arribar de la capital catalana a Ripoll. Ara, en canvi, gràcies al tren i a la nova carretera, en una hora ja ets a la nostra comarca.”

Una comarca que brinda als seus habitants possibilitats que no es troben al centre del nostre país, com la de respirar aire pur i gaudir dels esports de la neu, a més del fet de tractar-se “d’una població molt segura.” Així, “en el passat, els joves que deixaven Ripoll per anar a estudiar a Barcelona no volien tornar-hi. Ara les coses han canviat, i l’interior de Catalunya els resulta molt més atractiu.” D’aquí que actualment Ripoll, un municipi amb una població de nou mil habitants, “torni a estar mancat d’habitatges de compra disponibles”, en bona part arran de l’arribada d’immigrants procedents de països d’arreu del món. Val a dir que “hi ha un gran nombre de pisos deshabitats.”

Des de fa aproximadament dotze anys, gràcies a persones com Pepet Puig, aquestes associacions de veïns ripolleses han recuperat identitat, protagonisme i empenta al poble: “Fins aleshores, no havíem tingut cap mena de representació. Des de la creació de Ripoll 60, tenim veu a l’Ajuntament i a l’Administració catalana i podem demanar infraestructures i transformacions. Ara ja disposem del nostre propi local on reunir-nos, el primer de Ripoll, facilitat per la Generalitat de Catalunya. Progressivament, altres associacions de veïns han anat aconseguint la seva pròpia seu, des de la qual vetllen per totes les persones del barri que representen.”

Són moltes les coses que han canviat a Ripoll gràcies al vigor adquirit per les associacions de veïns d’aquesta població, començant per “la imatge dels habitants de les vivendes de protecció oficial. No només ens hem integrat al municipi, sinó que estem al capdavant d’un barri vertebrat. Organitzem multitud d’activitats.” Els veïns també han adquirit un nou concepte de què és un barri: “La vida no es desenvolupa únicament entre les quatre parets de casa nostra.” Ho tenen així de clar: “Una cosa és la família biològica”, que pot viure en qualsevol racó del país o del món, i “una altra és la que constitueix la gent amb qui conviu diàriament.”

Ara bé, encara hi ha molta feina a fer, sobretot al Pla de Sant Pere, considerat zona turística, pel que fa a les infraestructures. El barri disposa d’un nombre de comerços gairebé simbòlic, “que obren fins i tot els dies festius, però on els preus són elevats, així que els veïns s’estimen més fer les compres al poble, on poden arribar perfectament a peu.” I és que Ripoll, “tot i ser capital de comarca, és molt petit, de manera que totes les grans superfícies comercials estan situades al centre del municipi. El petit comerç, si exceptuem el mercat setmanal, ha desaparegut totalment de Ripoll: no pot competir amb les cadenes de supermercats.”

Subratllen, d’altra banda, que la comarca està mancada de centres d’educació secundària: “En tot el Ripollès disposem únicament d’un institut. Hi ha un cert nombre d’alumnes que tenen dificultats per accedir-hi. L’oferta d’esbarjo per als joves també és minsa, la qual cosa provoca sinistres a la carretera.” Pel que fa a la gent gran, molt nombrosa al Pla de Sant Pere, “la comarca, en general, necessitaria més llocs on acollir-los, si bé disposem de dues residències. Un altre problema és la manca d’ascensors als blocs de pisos, la qual cosa disminueix considerablement la qualitat de vida d’aquest col·lectiu.” Afortunadament, l’empenta d’aquestes associacions és molta: “Invertirem tots els nostres esforços per resoldre aquests problemes, i els resoldrem.”